

Ngày đầu tiên vào cơ quan, Xếp tôi tuyên bố hùng hồn với nhân viên:

- Đây là giai đoạn đầu tiên, chúng ta cần có ý thức tiết kiệm thời gian, và nói đúng từ chính xác, ngắn gọn, dễ hiểu. Để bắt đầu, các bạn báo cáo trình lên cho tôi phải “cố gắng” và “cố sức”!

Thấy mọi người ngơ ngác, hoang mang, sắp đặt bàn cái rơm:

- Thời buổi này mà kém suy luận quá, này nhé “cố gắng” là nói tắt của hai cụm từ cố gắng và cố sức, “cố sức” có nghĩa là cố gắng và sức tích, thôi thôi.

À, bây giờ thì mọi người đã hiểu. Ai cũng gật gù như thấy cô chủ trong đoàn quàng áo thu cúc tay giun. Như vậy, với sắp thì những chuyện xảy ra đã lâu, thu cúc dĩ vãng quá khứ thì phải gọi là dĩ khứ.

Rồi một hôm được phân công đi giao lưu với đơn vị bạn thì chúng tôi thật sự kinh hoàng khi nghe sắp như:

- Các cô chủ đi “giao hợp” với người ta thật chặt chẽ vào, bên cạnh đó cũng phải đi u kinh cho thật.

Một số chị em đặt một lí nhí hỏi lại liên tiếp sắp quát:

- Cụm nghĩ vậy! Tôi muốn nói ngắn gọn là “giao hợp” là giao lưu và hợp tác, nó cũng tương đương như “giao phối” thôi, còn “đi u kinh” là đi u tra kinh nghiệm làm ăn của họ. Không lo làm ăn, toàn lo nghĩ vậy!

Phải thú nhận là một thời gian khá dài chúng tôi mới quen cách dùng từ quái chiêu của sắp, cũng như chịu khó cùng nhau suy luận mà chúng tôi phải khốn khổ. Ví dụ, một lần đi công tác, sắp bắt chúng tôi cùng nghe “phát tài đầu lâu”, cả công ty xúm vào suy luận mới hiểu ý sắp muốn rằng chúng tôi cùng nghe phát hiện tài năng để có hướng đi lâu dài.

Rõ khỉ!

Với nguy cơ dè dặt vì đang phát, cho đến nay trong cơ quan tôi chưa có ai phải nhậm chức vì bất hạnh nên sắp có lý khen chúng tôi đã “đồng phòng” rất tốt. Đã hiểu là “đúc kinh”, chúng tôi hiểu ngay rằng sắp là sắp khen tập thể nhân viên trong cơ quan đã biết “chị đồng phòng

tránh" để cho tất cả.

Năm sắp hết, Tết sắp đến rồi. Tết này đến theo các nhóc đến thăm sắp đến chúc Tết, chắc tôi cũng phải có một chút "sáng tạo ngôn ngữ" khi gửi thiệp u với sắp rêng các con tôi đến nào cũng "ngoan con". Thế nào chúng nó cũng đến con sắp lì xì vì ngoan ngoan và ngoan!

Quý anh chị,

Thật chán cho một lũ người luôn tự hào và hãnh diện là "đời sống cao trí tuệ". Trong một xã hội đầy đầy nhúng nhúng "bằng huy" (bằng học huy thặng) trên mặt phẳng đời sống, và "lời đời" (lời nói đời và đời trả) của mặt lãnh vực, thì làm sao tìm được "lời sống thật" (lời sống tâm thật thà) nhúng nhúng thật một lũ "đời sống vật" (xin đời sống vật chất) (promotion of materials). Chúng nó chỉ nhúng nhúng thật nhúng nhúng "đời đời" (vĩ đời của đời nghĩ) mà chỉ nhúng nhúng bao giờ nghĩ đến việc "bỏ lãnh" (bỏ bỏ lãnh thật) cho thật mai sau. Chắc bao giờ chúng biết "ân ái" (ân cần và bác ái) với nhúng nhúng nghèo khổ mà chỉ biết "lật qu" (bóc lột qu chúng) mà thôi.

Đó là một xã hội "rơm thối" (rơm rơm và thối nát) trên xu hướng đời. Con một lũ "lưu linh" (lưu manh và vô linh học) đang nhúng nhúng nhúng nhúng nhà. Chúng nó đến là nhúng nhúng tên "thật thật" (thật học và không thật thối) thì làm sao đến nhúng nhúng "cường đời" (hùng cường và xin đời) đến. Ngày nào chúng nó còn "lãnh đời" (lãnh đời đời) ngày đó đến bào chúng ta còn "khốn nhún" (khốn khổ là nhún nhún).

Thôi, chúng ta đành phải "xây nhà con" (xây đời nhúng nhúng nhà và con nguy hiểm) vậy.